

Dagsordenens enkelte punkter.

1. Generaldirektørens beretning.

Generaldirektørens beretning var som sædvanlig i 2 dele, en om ILO's virksomhed i det foregående år og en om et specielt emne. Dette emne var i år: *Frihed gennem dialog, økonomisk udvikling ved social fremgang*¹⁾. I beretningen siges det bl. a., at påstanden om, at alle er født frie, har en hul klang hos dem, der er nægtet en rimelig andel i livets goder. En stor del af beretningen beskæftiger sig derfor med, hvad ILO kan yde for at sikre en mere ligelig fordeling af velstanden i verden, både inden for det enkelte land og landene imellem. Beretningen understreger vigtigheden af de sociale mål, som findes i resolutionen om den internationale udviklingsstrategi for de Forenede Nationers andet udviklingstår og nævner ILO's muligheder for en indsats inden for rammerne af verdensbeskæftigelsesprogrammet i forbindelse med organisationens virke for indførelse af minimumslønninger, social sikring og andre midler til forbedring af levestandarden for de fattigere dele af verdens befolkning.

Generaldirektøren kommer i beretningen endvidere ind på den manglende opmærksomhed, der er vist menneskelige, sociale og moralske værdier i samfund, som er domineret af teknologi, og hvor der lægges en overdreven vægt på produktion. Der peges her på, at ILO kunne bidrage til at gøre liv og arbejde mere menneskeligt, for eksempel gennem erhvervsvejledning, ved forbedrede arbejdsmetoder i virksomhederne og ved foranstaltninger til fremme af sikkerhed og helbred under arbejdet. Endelig henvises der til organisationens vigtige principper om foreningsfrihed og forhandlingsfrihed i forbindelse med omtalen af behovet for at gøre dialogen så repræsentativ som mulig.

Under debatten om beretningen var der omfattende tilslutning til den betydning,

som der i beretningen lægges på begreber som frihed og dialog samt det sociale sigte med udviklingen. Det blev dog af nogle nævnt, at udvekslingen af synspunkter ikke måtte blive en erstatning for handling. Adskillige talere understregede i lighed med generaldirektøren vigtigheden af, at verdensbeskæftigelsesprogrammet indpasses i de aktiviteter, som udføres af andre organisationer inden for FN-familien. I så henseende blev udviklingslandenes forhåbninger magtfuldt udtrykt af Senegals præsident, *Léopold Sédar Senghor* i en tale, som han holdt for konferencen. Han fremhævede, at de alvorlige problemer med hensyn til ledighed i hans land — ligesom i andre udviklingslande — ikke kunne løses, med mindre udviklingslandene blev i stand til at sælge såvel råmaterialer som forarbejdede produkter til stabile og rimelige priser. Han slog derfor til lyd for et nyt internationalt handelssystem, som skulle være mere universelt og menneskeligt, fordi det ville være mere retfærdigt, og han anmodede organisations styrelsesråd om at overveje dette spørgsmål.

Ungdommens problemer var et andet punkt, som blev viet megen opmærksomhed. Der var almindelig enighed om, at uddannelsen og beskæftigelsen af unge skulle være en vigtig del af verdensbeskæftigelsesprogrammet, og at forholdet mellem uddannelse, optræning og beskæftigelse på ny skulle tages op af ILO med henblik på, at unge mennesker blev sat bedre i stand til at indtræde på arbejdsmarkedet og at skabe mulighed for, at de kan forbedre deres uddannelse og færdigheder i den erhvervsaktive alder.

Endelig blev forholdene i de mere udviklede lande berørt, idet nogle talere henviste til de påtrængende og udviklede inflationsproblemer, som mange industrialiserede lande må se i øjnene, og nogle af disse talere

¹⁾ Freedom by dialogue, Economic development by social progress, report by the Director-General part I, International Labour Office, Geneva 1971.

Beretningen er af arbejds- og socialministeriernes internationale afdeling i maj 1971 oversat til dansk med den ovennævnte titel.